

Nr 769

Av fru Segerstedt Wiberg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 36, med förslag till smittskyddslag, m. m.

Genom förslaget till smittskyddslag, framlagt i proposition nr 36/1968, avses en reform skola genomföras, varigenom den nuvarande epidemilagen, tuberkulosförordningen och den s. k. lex veneris sammanföres till en lag. Denna nya lag skall innehålla regler om åtskilliga tvångsåtgärder, vilka samhället har behov av att kunna vidtaga mot smittospridare till skydd för övriga medborgare. Dessa inskridanden är något olika beroende av om fråga är om allmänfarlig sjukdom eller om venerisk sjukdom. Lagförslaget upptager regler om dessa båda grupper av sjukdomar i två skilda avsnitt.

Den senare gruppen, de veneriska sjukdomarna, torde vara relativt väl avgränsad. Vad åter gäller den andra gruppen, allmänfarliga sjukdomar, är mera oklart vilka sjukdomar som är hänförliga till denna grupp. Lagen innehåller icke någon definition på denna punkt. I stället har i 4 § lagförslaget Kungl. Maj:t bemyndigats bestämma vilka sjukdomar som skall vara hänförliga till de allmänfarliga, liksom för övrigt också vilka som skall betecknas såsom veneriska.

Häremot har lagrådet erinrat, att mera vägande skäl icke framlagts, varför man skall frångå den i epidemilagen nu gällande ordningen att uppräknade de sjukdomar, på vilka lagen skall vara tillämplig, med möjlighet för Kungl. Maj:t att vidga tillämpningen jämväl till annan sjukdom. Dessa synpunkter har icke beaktats i propositionens lagförslag.

Lagförslaget ålägger smittbärare eller sjuk långtgående förpliktelser. De kan tvingas till provtagning och till isolering men även till tvångsintagning på sjukhus. Det är ur rättssäkerhet stötande att det skall på rent administrativ väg bestämmas i vilka fall dessa tvångsåtgärder får tillgripas. I själva verket måste det här bli fråga om en avvägning mellan den enskildes rätt till bevarad personlig frihet och övriga medborgares berättigade krav på skydd mot farliga sjukdomar. Denna avvägning bör i princip ske i lag antagen av riksdagen. Kungl. Maj:t kan för exceptionella fall, då någon ny sjukdom plötsligt uppdyker, behöva fullmakt att utsträcka lagen till dylika sjukdomar. Denna omständighet kan dock icke utgöra ett skäl varför avvägningen, vad gäller nu kända sjukdomar, icke skall företagas i vanlig lagstiftningsordning.

Det är av vikt att principen om att alla inskridanden i enskilds personliga frihet sker på grundval av lag upprätthålles oförkränt. Detta krav kan icke anses tillgodosett genom en lagstiftning av föreslagen art, där

bestämmandet av lagens egentliga tillämpningsområde göres till en rent administrativ angelägenhet.

Under åberopande av det anförda hemställas,

att riksdagen ville vid antagande av förslaget till smittskyddslag däri infoga regler som anger på vilka allmänfarliga sjukdomar lagen skall vara tillämplig.

Stockholm den 7 mars 1968

Ingrid Segerstedt Wiberg (fp)
